

DANSA AMB DRACS

CANÇÓ DE GEL I FOC 5

GEORGE R. R.
MARTIN

ALFAGUARA

Pròleg

La nit agrejava amb la ferum dels homes.

El huarg es va aturar a sota d'un arbre i es va ensumar el pèl marró i gris esquitxat d'ombres. Una alenada de perfum de pi li va dur l'aroma d'home surant per damunt d'altres olors més tènues que evocaven guineus i llebres, foques i cérvols, fins i tot llops. Totes aquelles també eren ferums humanes, el huarg ja ho sabia; la pestilència de les pells velles, mortes i agres, pràcticament sufocades per les olors més fortes del fum, la sang i la putrefacció. Només els homes arrencaven les pells dels altres animals per posar-se'n el cuir o les pells.

Els huargs no tenien por dels homes, com els llops. L'odi i la fam es caragolaven al seu estómac, i va proferir un udol esmoreït per cridar el seu germà borni i la seva tímida germaneta. Mentre avançava a tota velocitat entre els arbres, els seus companys de bandada el seguien a tocar. Ells també havien captat l'olor. Mentre corria també podia veure-hi a través dels seus ulls i es veia a ell mateix davant d'ells. La respiració de la bandada sortia en petites explosions de bafs càlids i blancs entre les seves mandíbules grises. El gel els havia quedat congelat entre les urpes, dur com la pedra, però ara la cacera ja havia començat i la presa corria davant d'ells. «Carn», va pensar el huarg, «carn».

Un home sol era un ésser dèbil. Gran i fort, amb la vista molt aguda, però insensible a l'oïda i sord a les olors. Els cérvols i els ants i, fins i tot les llebres, eren més ràpides, i els óssos i els porcs senglars més ferotges en la lluita. Ara bé, quan els homes anaven en grup podien ser perillosos. A mesura que els llops s'acostaven a la presa, el huarg va sentir el plor d'un cadell, la trencadissa de la neu caiguda la nit anterior sota les urpes maldestres de l'home, els cops de les pells dures i les llargues urpes grises que portaven els homes.

«Espases», va murmurar una veu al seu interior, «llances».

Als arbres els havien sortit unes dents glaçades que es mostraven amenaçadores, suspeses de les branques nues i marrons. El Borni esgarapava el sotabosc amb les urpes, aixecant un núvol de neu. Els altres membres de la bandada el seguien. Van enfilear un turó i van baixar per l'altra banda fins que el bosc es va obrir davant dels seus ulls i allà hi

havia els homes. Un era una femella. El farcell que aferrava entre les mans embolicat amb pells era la seva cria. «Deixeu-la per al final», va murmurar la veu, «els perillosos són els mascles». Rugien entre ells, com solien fer els homes, però tot i així el huarg podia percebre el seu terror. Un d'ells portava una llança de fusta tan alta com ell. La va llançar, però li tremolava la mà i la llança es va enlairar ineficaç.

Aleshores la bandada se'ls va abraonar al damunt.

El seu germà borni es va llançar a sobre del que havia llançat l'arma enmig d'un núvol de neu i li va destrossar el coll mentre intentava defensar-se. La seva germana es va esmunyir darrere l'altre mascle i el va atacar des del darrere. D'aquesta manera la femella i la cria quedaven per a ell.

Ella també portava una llança. Una de petita, feta amb os, però la va deixar caure quan les dents del huarg es van tancar al voltant de la seva cama. Mentre queia, va abraçar amb tots dos braços aquella cria tan cridanera. Per sota de les pells, aquella femella no era res més que pell i ossos, però tenia els pits carregats de llet. Encara que la carn més tendra era la del cadell. El llop va deixar a banda les parts més selectes per al seu germà. Al voltant de les carcasses, la neu gelada es tenyia de vermell i de rosa mentre la bandada omplia l'estómac.

A llegües de distància d'allà, en una cabana que contenia una única cambra feta amb fang i palla, el sostre de palla amb un forat de sortida per al fum i el terra de fang premsat, en Varamyr tremolava entre estossecs i es mullava els llavis. Tenia els ulls vermells, els llavis tallats, la gola seca i resseca, però el regust de la sang i el greix li omplien la boca fins i tot quan el ventre inflat li reclamava alguna mena d'aliment. «La carn d'una criatura», va pensar recordant-se del Bony. «Carn humana». És que havia caigut tan baix per anhelar la carn humana? Gairebé podia sentir en Haggon grunyint-li: «Els homes poden menjar la carn de les bèsties i les bèsties la carn dels homes, però aquell home que es menja la carn d'un altre home és una abominació».

«Abominació». Sempre havia estat la paraula preferida d'en Haggon. «Abominació, abominació, abominació». Menjar carn humana era una abominació, copular com un llop amb un altre llop era una abominació, i posseir el cos d'un altre home era la pitjor abominació de totes. «En Haggon era feble, tenia por del seu propi poder. Va morir sol i somicant quan li vaig arrencar la seva segona vida». El mateix Varamyr li havia devorat el cor. «Em va ensenyar tot el que es pot ensenyar, i la darrera cosa que vaig descobrir amb ell va ser el sabor de la carn humana».

Tanmateix, allò havia estat com a llop. Mai no havia menjat carn humana amb dents humanes. Ara no li tindria rancúnia, a la seva bandada, pel festí. Els llops tenien tanta gana com ell mateix, «dos homes i una dona, un nadó en braços, fugint de la derrota per caure en braços de la mort. En qualsevol cas, haurien mort de seguida, víctimes de les inclemències del temps o de la fam. Així era millor, més ràpid. Més misericordiós».

«Pietat», va dir en veu alta. Tenia la gola resseca, però el feia sentir bé escoltar una veu humana, fins i tot la seva. L'ambient feia olor de florit i d'humitat, el terra era fred i dur, i la foguera desprenia més fum que no pas escalfor. Es va apropar a les flames tant com va gosar, ara tossint i ara tremolant, amb el costat en què havia estat ferit intensament adolorit. La sang li havia deixat xop tot el tros que anava de les natges al genoll i se li havia assecat formant una crosta dura i marró.

La Flordecard li havia advertit que podia passar. «T'ho he cosit el millor que he pogut», li havia dit, «però has de descansar i deixar que es guareixi, o la carn es tornarà a obrir».

La Flordecard havia estat la darrera de les seves companyes, una dona llança dura com una arrel antiga, plena de berrugues, cremada pel vent i molt arrugada. Els altres els havien abandonat pel camí. Un rere l'altre els van anar deixant enrere o els van avançar, en direcció als seus antics poblats d'origen, cap a Aigualletosa o Durallar, o a trobar una mort solitària en els boscos. En Varamyr no ho sabia, i no li podia importar menys. «Me n'hauria d'haver quedat un amb mi quan vaig tenir l'oportunitat. Un dels bessons, o aquell home més gran amb la cicatriu a la cara, o el jove pèl-roig». No obstant això, li havia fet por. Un dels altres es podria haver adonat del que passava. Llavors se li haurien llençat al damunt per matar-lo. Les paraules d'en Haggon sempre l'havien perseguit i així va ser com va perdre l'oportunitat.

Després de la batalla n'hi havia hagut milers d'ells corrent per salvar-se al bosc, afamats, espantats, fugint de la carnisseria que se'ls havia abraonat a sobre, al Mur. Alguns havien parlat de tornar a les llars que havien abandonat, altres, d'organitzar un segon assalt a la porta, però la majoria estaven desorientats enmig d'aquell no saber a on fugir ni què fer. Havien pogut evitar els corbs de capes negres i els cavallers d'acer gris, però ara hi havia uns altres enemics més despietats que els anaven a l'encalç. Cada dia deixava més cadàvers al seu pas. Alguns morien de fam, altres de fred, altres de malalties. Altres eren esventrats per aquells que havien

estat els seus germans d'armes quan havien marxat cap al sud amb en Mance Rayder, el Rei d'Enllà del Mur.

«Mance ha caigut», es deien els uns als altres els supervivents amb veus desolades. «Han capturat en Mance, en Mance és mort». «La Harma és morta i en Mance capturat, la resta ens van abandonar i van fugir», li havia explicat la Flordecard mentre li cosia la ferida. «En Tor-mund, el Ploraner, el Sispells, tots ells genets valents. On són ara?».

«No em coneix», s'havia adonat en Varamyr, «per què m'hauria de conèixer?». Sense les seves bèsties no semblava cap gran cosa. «Jo era en Varamyr Sispells, i menjava al costat d'en Mance Rayder». Ell mateix s'havia posat el nom de Varamyr quan tenia deu anys. «Un nom com cal per a un senyor, un nom per a cançons, un nom poderós i terrible». Tanmateix, havia fugit dels corbs com un conill esporuguit. El terrible Lord Varamyr s'havia acovardit, però no podia suportar que ella ho sabés, de manera que havia dit a la dona llança que es deia Haggon. Més endavant es preguntaria per què li havia vingut aquell nom als llavis, de tots els que hauria pogut triar. «Em vaig menjar la seva carn i em vaig beure la seva sang, i encara em persegueix».

Un dia, mentre fugien, un genet se'ls va acostar al galop enmig del bosc muntat sobre un cavall blanc demacrat cridant que tots haurien de fer cap a Aigualletosa, que el Ploraner estava reunint guerrers per travessar el pont de les Calaveres i prendre la Torre de l'Ombra. Molts el van seguir; molt altres, no. Més tard, un guerrer adust, vestit amb pells i robes de color ambre, va anar passant d'un foc de cuina a un altre insistint que tots els supervivents anessin cap al nord a refugiar-se a la vall dels thennites. En Varamyr mai no sabia per quina raó creia que allà estarien a bon recer, quan fins i tot els mateixos thennites havien fugit de l'indret, però el van seguir centenars. Molts centenars més havien marxat amb la bruixa dels boscos que havia tingut una visió en què havia vist una flota de vaixells que venien a emportar-se el poble lliure cap al sud. «Hem d'anar fins al mar», cridava la Mare Talp i els seus seguidors van virar cap a l'est.

En Varamyr hauria anat amb ells si s'hagués sentit més fort. Ara bé, el mar era gris i fred, i estava molt lluny, i sabia que mai no arribaria amb vida a veure'l. Havia mort i havia estat moribund nou vegades, i sabia que aquest cop li arribaria la veritable mort. «Un abric de pell d'esquirol», recordava, «em va apunyalat per un abric de pell d'esquirol».

La seva propietària era morta, tenia el cap esberlat pel darrere, obert en una polpa vermellosa esquixada per fragments d'os, però el

seu abric semblava calent i gruixut. Nevava i en Varamyr havia perdut la seva capa al Mur. Les pells d'ajaçar-se i la roba interior de llana, les botes de pell d'ovella i els guants folrats de pell, la reserva d'aiguamel i de menjar, els flocs de cabells que havia agafat de les dones amb qui s'havia ajaçat, fins i tot els anells d'armes que li havia donat en Mance, tot havia quedat enrere, perdut. «Em vaig cremar i vaig morir, i després vaig fugir, mig embogit de dolor i de terror». El record encara el feia avergonyir, però no havia estat sol. També n'hi havia d'altres que havien fugit, centenars d'ells, milers. «La batalla estava perduda. Havien arribat els cavallers, amb el seu acer invencible, i havien mort tots els qui s'havien alçat per lluitar. Era qüestió de córrer o morir».

Ara bé, no era tan fàcil fugir de la mort. De manera que quan en Varamyr va descobrir aquella dona morta al bosc, es va ajupir per prendre-li l'abric i no es va adonar que hi havia el nen, fins que va sortir del seu amagatall per clavar-li el llarg ganivet d'os al costat i arrencar-li l'abric d'entremig dels dits encarcerats. «La seva mare», li va explicar la Flordecard més tard, quan el noi ja havia fugit. «L'abric era de la seva mare, i quan va veure que l'hi robaves...».

«Era morta», va replicar en Varamyr fent una ganyota mentre li pesigava la carn amb l'agulla d'os. «Algú li havia obert el cap. Algun corb».

«No va ser un corb. Peus de Banya. Ho vaig veure». L'agulla va tancar el trau que tenia al costat. «Salvatges, i qui queda ara que els pugui controlar?». «Ningú. Si en Mance és mort, el poble lliure està condemnat». Els thennites, els gegants i els Peus de Banya, els habitants de les coves amb les dents llimades, i els homes de la riba oest amb els carros d'ossos... tots ells també estaven condemnats. Fins i tot els corbs. Potser encara no ho sabien, però aquella trepa de malparits amb capes negres moririen amb tots els altres. L'enemic s'acostava.

La veu aspra d'en Haggon ressonava dins el seu cap. «Moriràs dotze morts, noi, i tothom patirà... Però quan arribi la mort definitiva, tornaràs a viure. Diuen que la segona vida és més senzilla i agradable».

En Varamyr Sispells coneixeria la veritat d'aquestes paraules ben aviat. Podia percebre el regust de la seva mort definitiva en el fum amarg que hi havia suspès en l'aire, notar-la en l'escalfor que sentia a sota els dits quan es passava una mà fugissera per sota la roba per tocar-se la ferida. La fredor també se li havia ficat a dins, fins al moll dels ossos. Aquest cop seria el fred el que el mataria.

La darrera mort havia estat a foc. «Em vaig cremar». Al començament, enmig de la seva confusió, havia cregut que algun arquer del

Mur l'havia encertat amb una fletxa encesa..., però el foc havia sortit de dins seu, i l'estava consumint. A més, aquell dolor...

En Varamyr havia mort nou cops abans. Una vegada havia estat víctima d'una ferida de llança, una altra per la mossegada d'un ós al coll i una altra enmig d'un bany de sang quan havia ajudat a néixer un cadell mort. Havia patit la primera mort quan només tenia sis anys, quan la destrat del seu pare li va partir el cap. Ni tan sols aquell episodi no havia estat tan penós com el foc que li havia cremat per dins, espetegant a les seves ales, engolint-lo. Quan havia intentat fugir-ne, el seu terror només va fer que revifar les flames i aquestes van cremar encara amb més fúria. Estava suspès per damunt del Mur controlant els moviments dels homes que tenia sota seu amb els seus ulls d'àliga. Al cap d'un moment, les flames li havien reduït el cor a un grapat de cendres i havien enviat el seu esperit enmig d'udols dins la seva pell, i, per uns moments, va perdre el control. Només de recordar-ho, li venien calfreds.

Va ser aleshores que es va adonar que el foc s'havia apagat.

Només en quedava una massa de fusta socarrimada grisa i negra, i un grapat de brases resplendint entre les cendres. «Encara fumeja, només necessito fusta». Serrant les dents per contenir el dolor, en Varamyr es va arrossegar fins a la pila de branques trencades que la Flordecard havia amuntegat abans de sortir a caçar, i va llençar uns quants branquillons sobre les cendres. «Enceneu-vos», va dir amb veu ronca. «Cremeu». Va bufar sobre les brases i va resar una oració silenciosa als déus sense nom del bosc, la muntanya i el camp.

Però els déus no van respondre. Al cap d'una estona, el fum també va deixar d'enlairar-se. La petita cabana ja s'estava tornant més freda. En Varamyr no tenia ni pedra foguera, ni esques, ni branquillons secs. Mai no aconseguiria que el foc tornés a cremar, no pas tot sol. «Flordecard!», va cridar amb la veu trencada i pessigada pel dolor. «Flordecard!».

Tenia la barbeta acabada en punxa i el nas aixafat, i una berruga en una galta amb quatre pèls negres que hi naixien. Era un rostre horrorós i dur, però en aquell moment hauria donat el que fos per veure'l aparèixer a la porta de la cabana. «L'hauria d'haver posseït abans que marxés». Quant de temps feia que havia marxat? Dos dies? Tres? En Varamyr no n'estava segur. Dins la cabana era fosc, i s'havia passat tot aquell temps adormint-se i desvetllant-se, sense tenir mai clar si era de dia o de nit. «Espera», li havia dit ella. «Tornaré amb menjar». De manera que s'havia quedat esperant-la com un ximple, somiant amb en Haggon i el Bony i tots els errors que havia comès al llarg de la seva

llarga vida, però havien passat dies i nits i la Flordecard no havia tornat. «No tornarà». En Varamyr es preguntava si no s'havia donat per vençut. Podia ella endevinar el que pensava només de mirar-lo o potser havia murmurat alguna cosa mentre somiava víctima de la febre?

«Abominació», va sentir que deia en Haggon. Era gairebé com si el tinguéss allà, en aquella mateixa estança. «Només és una dona llança espantosa», li va dir en Varamyr. «Jo sóc un home important. Jo sóc en Varamyr, el huarg, el mudapells, no està bé que ella visqui i jo mori». Ningú no va respondre. No hi havia ningú allà. La Flordecard havia marxat. L'havia abandonat, igual que tots els altres.

Fins i tot l'havia abandonat la seva pròpia mare. «Va plorar el Bony, però mai no va plorar per mi». El matí que el seu pare l'havia fet aixecar del llit per entregar-lo a en Haggon, ella ni tan sols el va mirar. Havia xisclat i espeternegat mentre l'arrossegaven a l'interior del bosc, fins que el seu pare li va clavar una bufetada i li va exigir que s'estigués quiet. «Tu has d'estar amb els de la teva espècie», va ser l'únic que va dir quan el va llençar als peus d'en Haggon.

«No s'equivocava». Va pensar en Varamyr tremolant. «En Haggon em va ensenyar molt, moltíssim. Em va ensenyar a caçar i a pescar, com treure la carn d'un cadàver i com treure l'espina d'un peix, com buscar el camí entremig dels boscos. I em va ensenyar com són els huarg i els secrets dels mudapells, tot i que el meu do era molt més poderós que el seu».

Anys més tard havia intentat trobar els seus pares, per fer-los saber que el seu Terròs s'havia convertit en el gran Varamyr Sispells, però els dos havien mort i havien estat cremats. «Fosos amb els arbres i els rierols, fosos amb les roques i la terra. Fosos amb la brutícia i les cendres». Això era el que la bruixa dels boscos havia dit a la seva mare, el dia que havia mort el Bony. El Terròs no volia ser un terròs de terra. El noi havia somiat que arribaria un dia en què els bards joglars cantarien les seves gestes i que les noies boniques el besarien. «Quan sigui gran, seré el Rei d'Enllà del Mur», s'havia promès el Terròs. Mai no ho va aconseguir, però s'hi va apropar força. El nom de Varamyr Sispells era temut entre els homes. Cavalcava a la batalla sobre el llom d'una óssa de les neus de tretze peus d'alçada, tenia esclavitzats tres llops i un gatombra, i seia a la dreta d'en Mance Rayder. «Va ser en Mance qui em va portar a aquest indret. No li hauria d'haver fet cas. M'hauria d'haver esmunyit a dins del meu ós per esquarterar-lo».

Abans d'en Mance, en Varamyr Sispells havia estat una mena de senyor. Vivia tot sol en un saló infestat de molsa i de fang, i troncs ta-

llats que en altre temps havien estat d'en Haggon, servit per les seves bèsties. Hi havia una dotzena de poblets que li retien vassallatge en forma de pa, sal i sidra, li oferien fruites dels seus horts i verdures dels seus jardins. La carn se la procurava ell mateix. Cada vegada que li venia de gust una dona, enviava el seu gatombra a segrestar-la i qualsevol noia sobre la qual posés els seus ulls el seguia dòcilment fins al llit. Algunes hi arribaven somicant, sí, però tot i així hi anaven. En Varamyr els regalava la seva llavor, es quedava un ble dels seus cabells per recordar-les i les enviava novament a casa seva. De tant en tant, apareixia algun heroi del poble amb una llança a la mà per matar l'home bèstia i salvar alguna germana, amant o filla. Els matava, però mai no feia mal a les dones. A algunes fins i tot les va beneir amb fills. «Desferres. Cosses petites i escanyolides, com el Bony. Ni una sola amb el do».

La por el va fer posar dret, fent tentines. Aferrant-se el costat per aturar l'hemorràgia de la ferida, en Varamyr es va atansar tambalejant-se fins a la porta, i, en enretirar a un costat la pell estripada que tapava l'entrada, es va trobar davant d'un mur blanc. «Neu». No era gens estrany que a dins s'hagués tornat tan fosc i el fum no hagués sortit. La neu caiguda havia colgat la cabana.

Quan en Varamyr va empènyer la paret, la neu va cedir i es va esfondrar, encara era suau i humida. A fora, la nit era blanca com la mort; uns núvols primis i pàl·lids estaven pendants d'una lluna de plata, mentre un miler d'estrelles observaven amb posat fred. Podia distingir les siluetes boterudes d'altres cabanes colgades sota muntanyes de neu, i més enllà l'ombra esblanqueïda d'un aurià amb una armadura de gel. Al sud i a l'oest, les muntanyes eren com un territori salvatge d'una blancor immensa, on només es movia la neu que volava. «Flordecard», va cridar en Varamyr sense forces, preguntant-se fins on deuria haver arribat. «Flordecard. Dona. On ets?».

En la distància, un llop va udolar.

Un calfred va recórrer en Varamyr. Coneixia aquell udol tan bé com el Terròs havia conegut la veu de la mare en altre temps. «Borni». Era el més gran dels seus tres llops, el més gran, el més ferotge. L'Assetjador era més esvelt, més ràpid, més jove; l'Astuta era més múrria, però tots dos tenien por del Borni. El vell llop no tenia por de res, era implacable i salvatge.

En Varamyr havia perdut el control sobre les altres bèsties enmig de l'agonia de la mort de l'àliga. El seu gatombra havia fugit als boscos, mentre que l'òssa de les neus havia atacat els qui l'envoltaven, destros-

sant quatre homes abans de caure sota l'impacte d'una llança. Hauria destrossat en Varamyr si l'hagués tingut a prop. L'óssa l'odiava, es posava feta una fúria cada vegada que s'embolcallava amb la seva pell o se li enfilava al llom.

Ara bé, els llops...

«Els meus germans. La meva bandada». Més d'una nit freda havia dormit amb els seus llops, amb els cossos llanuts dels animals amuntegats al seu voltant per ajudar-lo a conservar l'escalfor. «Quan em mori es menjaran la meva carn, i només en deixaran els ossos per rebre el desglaç que precedeix la primavera». Era un pensament estranyament reconfortant. Els seus llops sovint havien buscat menjar per a ell en les seves sortides; semblava molt encertat que al final fos ell qui els servís de menjar. A més, també podria ser que comencés la seva segona vida arrencant la carn morta i calenta del seu propi cadàver.

Els gossos eren les bèsties amb qui es podia establir un lligam de manera més fàcil. Vivien tan a prop dels homes que gairebé eren humans. Esmunyir-se a la pell d'un gos era com posar-se una bota vella que ja té el cuir dominat per l'ús. De la mateixa manera que una bota es fabrica per tal d'encabir-hi un peu, un gos estava fet per posar-se un collar, fins i tot encara que fos un collar que cap ull humà no pogués veure. Els llops eren més difícils. Un home es podia fer amic d'un llop, fins i tot destrossar-lo, però no hi havia ningú capaç d'ensinistrar un llop. «Els llops i les dones es casen per a tota la vida», solia dir en Haggon. «Quan n'agafes un, és com un matrimoni. A partir d'aquell dia, el llop forma part de tu, i tu ets part d'ell. Tots dos canviareu plegats».

Les altres bèsties era millor deixar-les de banda, li havia explicat el caçador. Els gats eren vanitosos i cruels, sempre disposats a girar-se en contra teva. Els ants i els cérvols eren preses excel·lents. «Posant les seves pells durant massa temps i veuràs com els més valents dels homes es tornen covards». Els óssos, els porcs senglars, els teixons, les mosteles... En Haggon no els podia ni veure. «Hi ha pells que mai no hauries de portar, noi. No t'agradaria el que esdevindries». Els ocells eren els pitjors, segons el que ell explicava. «Els homes no estan fets per aixecar els peus de terra. Si et passes massa temps entre els núvols, mai no voldràs tornar a baixar. Conec mudapells que ho han provat amb falcons, òlibes, corbs. Fins i tot quan porten la seva pròpia pell, se'ls veu distrets, amb els ulls perduts en aquella estúpida blavor».

Ara bé, no tots els mudapells pensaven igual. Una vegada, quan el Terròs tenia deu anys, en Haggon l'havia portat a una reunió. Els hu-

args eren els que més abundaven en aquella companyia, els germans llop, però el noi havia trobat que els altres eren més estranys i més fascinants. En Borroq s'assemblava tant al seu porc senglar que l'únic que li faltaven eren els ullals, l'Orell tenia la seva àliga, en Briar el gatombra (tal com els va veure, el Terròs havia volgut tenir un gatombra propi), la dona cabra Grisella...

Cap d'ells, però, no era tan fort com en Varamyr Sispells. Ni tan sols en Haggon, alt i sinistre, amb les mans dures com la pedra. El caçador havia mort somicant després que en Varamyr li hagués pres el Pellgrisa, fent-lo sortir a fora per exigir que la bèstia era seva. «Per a tu no hi haurà una segona vida, vell». En aquella època s'havia fet anomenar Varamyr Trespells. El Pellgrisa feia quatre, encara que el vell llop estava dèbil, gairebé no li quedaven dents i ben aviat seguiria en Haggon a la mort.

En Varamyr podia prendre la bèstia que volgués, doblegar-la a la seva voluntat i fer-se'n seva la carn. Gos o llop, ós o teixó...

«Flordecard», va pensar.

En Haggon diria que era una abominació, el pecat més obscur de tots, però en Haggon era mort, engolit i cremat. En Mance també l'hauria maleït, però aquest havia estat esquarterat o capturat. «Mai no ho sabrà ningú. Jo seré Flordecard la dona llança, i en Varamyr Sispells serà mort». Creia que el seu do moriria amb el seu cos. Perdrà els llops, i viuria la resta dels seus dies com una dona escardalenc a i plena de berrugues..., però viuria. «Si torna. I si encara sóc prou fort per posseir-la».

En Varamyr va sentir un mareig molt intens. Es va quedar de genolls, amb les mans clavades en una pila de neu. En va agafar un grapat de neu i se'l va ficar a la boca, es va fregar la barda i els llavis tallats, en va xarrupar tota la humitat. L'aigua era tan freda que amb prou feines podia empassar-la, i un cop més es va adonar que estava molt enfebrat.

La neu fosa encara el va fer sentir més afamat. Era menjar el que anhelava el seu estómac, no aigua. Havia deixat de nevar, però s'aixecava un vent carregat d'agulles de vidre que li colpejaven el rostre mentre avançava amb un gran esforç entremig de la neu. La ferida del costat se li obria i tancava. Va exhalar un núvol blanc estripat. En arribar a l'aurià, va trobar una branca prou llarga per fer-la servir de bastó. Repenjanent-s'hi amb totes les seves forces, va avançar amb pas indecís cap a la cabana més propera. Potser els vilatans havien oblidat alguna cosa

en fugir...: un sac de pomes, una mica de carn seca, qualsevol cosa que el pogués mantenir amb vida fins que arribés la Flordecard.

Gairebé hi havia arribat quan el bastó es va partir sota el seu pes, i les cames li van fallar.

En Varamyr no sabia dir quanta estona s'havia estat allà estirat amb la sang tenyint la neu de vermell. «La neu em deixarà colgat». Seria una mort tranquil·la. «Diuen que quan s'acosta el final sents escalfor, escalfor i son». Estaria bé tornar a sentir escalfor, tot i que el feia posar trist pensar que mai més no tornaria a veure les terres verdes, les terres càlides de més enllà del Mur que en Mance solia esmentar a les seves cançons. «El poble lliure tem els mudapells, encara que també ens lloen. Al sud del Mur, els agenollats ens cacen i ens esquarteren com si fóssim porcs».

«Em vas avisar», va pensar en Varamyr, «però també vas ser tu qui em va ensenyar Guardiaorient». No devia tenir més de deu anys. En Haggon havia canviat una dotzena d'enfilalls d'ambre i un trineu carregat amb una gran pila de pells a canvi de sis bótes de vi, una pedra de sal i una tetera de coure. Guardiaorient era un lloc millor per als negocis que no pas el Castell Negre; allà era on arribaven els vaixells, carregats de mercaderies procedents de les llegendàries terres de més enllà del mar. Els corbs sabien que en Haggon era un caçador i amic de la Guàrdia de la Nit, i van estar molt contents de saber les notícies que els portava des de l'altra banda del Mur. N'hi havia que també sabien que era un mudapells, però cap d'ells no en va dir res. Va ser allà, a Guardiaorient del Mar, que el noi que havia estat ell havia començat a somiar amb el sud ben càlid.

En Varamyr notava com els flocs de neu se li fonien al front. «No és tan penós com cremar-se. Deixeu-me dormir i no tornar a aixecar-me mai més, deixeu-me començar la meva segona vida». Ara els seus llops eren a la vora. Els podia percebre. Deixaria enrere aquella carn feble, esdevindria un amb ells, caçaria de nit i udolaria a la lluna. El huarg es convertiria en un llop autèntic. «En quin?», va pensar.

No pas l'Astuta. En Haggon ho hauria qualificat d'abominació, però en Varamyr sovint s'havia esmunyit dins la seva pell mentre el Borni la muntava. No obstant això, no tenia gens de ganes de passar la seva nova vida sent una gossa, no, tret que no li quedés cap altre remei. L'Assetjador li agradaria més, el mascle jove... tot i que el Borni era més gran i ferotge, i era el Borni qui muntava l'Astuta cada vegada que entrava en zel.

«Diuen que te n'oblides», li havia explicat en Haggon poques setmanes abans de la seva mort. «Quan la carn de l'home es mor, el seu esperit perviu dins la bèstia, però amb cada dia que passa el seu record s'afebleix, i la bèstia es torna una mica menys huarg, una mica més llop, fins que no queda res de l'home i ja només hi ha la bèstia».

En Varamyr sabia quina era la veritat. Quan va reclamar l'àliga que havia estat de l'Orell, havia pogut pressentir l'altre mudapells enfurismat per la seva presència. L'Orell havia estat assassinat pel corb traïdor Jon Neu i l'odi que havia sentit per l'assassí havia estat tan intens que el mateix Varamyr havia acabat odiant també el noi bèstia. Havia endevinat què era el Neu tal com va veure el gran llop fer que seia silenciós al seu costat. Un mudapells sempre en pot detectar un altre. «En Mance hauria d'haver deixat que em quedés el llop fer. Hauria estat una segona vida digna d'un rei». Ho hauria pogut fer, no en tenia cap dubte. El do d'en Neu era poderós, però el jove no havia estat adoctrinat, i encara lluitava contra la seva naturalesa quan en realitat s'hi hauria d'haver recreat.

En Varamyr podia veure els ulls vermells de l'aurià clavats en ell des del tronc blanc. «Els déus m'estan jutjant». El va recórrer un calfred. Havia fet coses dolentes, coses terribles, havia robat, matat i violat. S'havia atipat de carn humana i llepat la sang dels homes moribunds mentre brollava vermella i calenta de les seves goles estripades. Havia sotjat enemics dins dels boscos, s'havia abraonat damunt d'ells mentre dormien, els havia arrencat les vísceres dels seus ventres i les havia escampat per damunt la terra fangosa. «Quin sabor més dolç que havia tingut la seva carn». «Això ho va fer la bèstia, no pas jo», va murmurar amb veu trencada. «Això ho va fer el do que em vau donar».

Els déus no van respondre. La seva respiració va quedar suspesa pàl·lida i boirosa en l'aire. Podia notar com se li glaçava la barba. En Varamyr Sispells va tancar els ulls.

Va dormir un vell somni en què apareixia un cobert al costat del mar, hi havia tres gossos somicant, les llàgrimes d'una dona.

«El Bony. Plora pel Bony, mai no va plorar per mi».

El Terròs havia nascut un mes abans d'hora i s'havia posat malalt tant sovint que ningú no esperava que pogués sobreviure. La seva mare havia esperat que tingués gairebé quatre anys per donar-li un nom com calia, i, llavors, ja va ser massa tard. El poble sencer havia acabat per donar-li el nom de Terròs, el nom que li havia donat la seva germana Meha quan encara era dins la panxa de la mare. La Meha també ha-

via donat el nom al Bony, ara bé, el germanet petit del Terròs havia nascut quan tocava, gran i rosat i fort, i mamava amb ànsia dels pits de la seva mare. Li posaria el nom del pare. «Però el Bony va morir. Va morir quan tenia dos anys, i jo en tenia sis. Tres dies abans del dia de donar-li nom».

«Ara el teu petit és amb els déus», li havia dit la bruixa dels boscos a la seva mare mentre ella plorava. «Mai més no es tornarà a fer mal, mai més no passarà fam, mai més no plorarà. Els déus se l'han emportat a l'interior de la Terra, dels arbres. Els déus estan al nostre voltant, en les roques i els rierols, en els ocells i les bèsties. El teu Bony ha marxat per unir-s'hi. Ell serà el món i tot el que en ell hi ha».

Les paraules de la vella havien ferit el Terròs com una dalla. «El Bony hi veu. M'està vigilant. Ho sap». El Terròs no es podia amagar d'ell, no podia esmunyir-se darrere les faldilles de la mare ni fugir amb els gossos per evitar la fúria del seu pare. «Els gossos». El Cuatallada, l'Ensumador, el Grunyidor. «Eren uns bons gossos. Eren els meus amics».

Quan el pare va trobar els gossos ensumant el cos del Bony, no va saber qui ho havia fet, de manera que va descarregar la destrat sobre tots trets. Les mans li tremolaven de tal manera que va haver de clavar dos cops per fer callar l'Ensumador i quatre per acabar amb el Grunyidor. L'olor de la sang va tenyir amb força l'aire, i era terrible escoltar els gemecs que proferien els pobres gossos, però malgrat tot el Cuatallada encara va fer cas al pare quan el va cridar. Era el més vell de tots i les lliçons d'ensinistrament van poder més que el terror. Quan el Terròs es va esmunyir a la seva pell, ja era massa tard.

«No, pare, si us plau», va intentar dir, però els gossos no poden parlar les llengües dels homes, de manera que l'únic que en va sortir va ser un somic espantós. La destrat es va clavar al bell mig del crani del gos més vell, i, a l'interior del cobert el nen va proferir un xiscl. «Així ho van descobrir». Dos dies més tard, el seu pare el portava arrossegant fins al bosc. Duia la destrat, de manera que el Terròs va creure que tenia la intenció d'acabar amb ell com havia fet amb els gossos. Però, en canvi, el va entregar a en Haggon.

En Varamyr es va despertar de sobte, violentament, amb una tremolor incontenible al cos. «Aixeca't!», va cridar una veu, «aixeca't, hem de marxar! N'hi ha centenars!». La neu l'havia cobert d'una capa blanca i rígida. «Quin fred». Quan va intentar bellugar-se, es va adonar que tenia la mà glaçada sobre el terra. S'hi va deixar part de la pell engan-

xada quan va estirar per separar-la. «Aixeca't!», li va tornar a cridar la veu. «Vénen!».

La Flordecard havia tornat amb ell. L'havia agafat per les espatlles i l'estava sacsejant mentre li cridava a la cara. En Varamyr podia ensumar-li l'alè i sentir-ne l'escalfor damunt les galtes entumides pel fred. «Ara», va pensar. «Fes-ho ara o mor».

Va reunir totes les forces que encara li quedaven, va abandonar la seva pell i va obrir-se pas a dins de la d'ella.

La Flordecard va arquejar l'esquena i va cridar.

«Abominació». Era ella, o ell, o en Haggon? Mai no ho sabia. El seu antic cos es va desplomar sobre la pila de neu al mateix temps que els dits d'ella el deixaven anar. La dona llança es va caragolar violentament xisclant. El gatombra sempre se li havia resistit amb dents i urpes, i l'óssa de la neu s'havia tornat mig boja durant un temps, atacant els arbres i les roques i l'aire buit, però això era encara pitjor. «Surt, surt!», va sentir com cridava amb la seva pròpia boca. El seu cos va tambalejar-se, va caure i es va tornar a aixecar, brandia les mans, i les cames anaven cap aquí i cap allà fent una mena de dansa grotesca, mentre l'esperit d'ella i el d'ell lluitaven per quedar-se amb la carn. Ella va empassar una alenada d'aire congelat i en Varamyr va poder gaudir de mig segon de glòria per assaborir-lo juntament amb la força d'aquell cos jove, abans no serrés amb força les dents i se li omplís la boca de sang. La dona va aixecar les mans cap al rostre d'ell. Ell va intentar abaixar-les-hi, però aquelles mans no li feien cap cas, i ella li estacava clavant les ungles als ulls. «Abominació», va recordar, ofegat per la sang, el dolor i la bogeria. Quan va intentar fer un crit, ella va arrencar-se la llengua.

El món blanc va capgirar-se i desaparèixer. Per uns moments va ser com si estigués dins l'aurià, mirant enfora, a través d'uns ulls vermells tallats a la fusta, com un home afeblit es caragolava a terra i una boja ballava cega i coberta de sang sota la lluna, plorant llàgrimes vermelles i arrencant-se la roba. Aleshores tots dos van morir i ell es va enlairar, fos, amb l'esperit arrossegat pel vent fred. Era a la neu i als núvols, era un pardal, un esquiol, un roure. Una òliba banyuda va passar volant silenciosa entre els seus arbres, perseguint una llebre; en Varamyr era a dins de l'òliba, a dins de la llebre, a dins dels arbres. En les profunditats del terra glaçat, els cucs de terra excavaven sense veure-hi a les fosques, i també era aquests. «Sóc el bosc i tot el que hi ha en ell», va pensar exultant. Un centenar de corbs van emprendre el vol quan van notar que ell passava. Un gran ant va cridar, provocant el nerviosisme entre els

nens que se li aferraven al llom. Un llop fer que dormia va aixecar el cap per ensenyar els ullals a l'aire buit. Abans els seus cors no poguessin tornar a fer un batec, ell ja havia passat, a l'encalç dels seus, del Borni, l'Astuta i l'Assetjador, de la seva bandada. Els seus llops el salvarien, va pensar.

Aquell va ser el seu darrer pensament com a home.

La veritable mort va arribar de sobte; va sentir una onada de fred, com si l'haguessin enfonsat en l'aigua glaçada d'un llac congelat. Llavors es va trobar corrents per damunt de neus il·luminades per la lluna, acompanyat dels seus companys de bandada de ben a prop. La meitat del món era fosc. «Borni», ho sabia. Va udolar, i l'Astuta i l'Assetjador van respondre.

En arribar a la cresta, els llops es van aturar. «Flordecard», va recordar, i una part d'ell va plorar pel que havia perdut, i una altra, pel que havia fet. A sota, el món s'havia congelat. Uns dits gebrats s'enfilaven sinistres pel tronc de l'aurià intentant entrellaçar-se. El poble abandonat ja no era abandonat. Ombres d'ulls blaus vagarejaven entre els munts de neu. Algunes portaven robes marrons, i d'altres, negres; d'altres anaven despullades, amb la carn blanca com la neu. Un vent s'escolava sigil·lós per les muntanyes, carregat de les seves olors: carn morta, sang seca, pells empudegades de floridura i podridura i pixum. L'Astuta va udolar i va ensenyar les dents, amb el pèl del coll eriçat. «No són homes. No són una presa. Aquests no».

Les coses que hi havia allà a baix es movien, però no eren vives. Una rere l'altra van aixecar els ulls en direcció als tres llops de dalt de la muntanya. L'última a mirar va ser qui havia estat la Flordecard. Portava peces de llana i de cuir i de pell, i per damunt de tot allò portava un abric de gebre que cruixia quan es movia i resplendia a la llum de la lluna. De les puntes dels dits li penjaven petites caramelles rosades, deu llargs ganivets de sang congelada. I en els concs on havia tingut els ulls, tremolava una llumeta d'un blau pàl·lid, atorgant a la duresa dels seus trets una bellesa fantasmagòrica que mai no havia conegut en vida.

«Em veu».

Tyrion

Es va obrir camí sobre les onades del mar Estret a cops de beguda.

El vaixell era petit, el camarot més petit encara, però el capità no li permetia pujar a coberta. El balanceig de la coberta a sota els peus li feia venir basques i tot aquell menjar fastigós era encara molt pitjor quan li tornava a la boca. Però per què havia de menjar xai salat, formatge sec i pa infestat de cucs, quan hi havia un munt de vi per nodrir-se? Era negre i àcid, molt fort. A vegades fins i tot vomitava el vi, però sempre n'hi havia més.

«El món és ple de vi», murmurava enmig de la humitat del seu camarot. El seu pare mai no havia trobat una utilitat als borratxos, però quina importància tenia allò? El seu pare era mort. Ell l'havia mort. «Un dard a l'estómac, senyor, i tot sencer per a vós. Si hagués tingut més bona punteria amb la ballesta, t'hauria travessat la cigala amb què em vas engendrar, tros de malparit».

A sota de la coberta, no era ni de nit ni de dia. En Tyrion comptava el temps a partir de les anades i vingudes del mosso de camarot que li portava els àpats que no menjava. El noi també portava sempre un raspall i una galleda per netejar. «És dornès aquest vi?», li havia preguntat un dia al mosso mentre treia el tap d'una bóta. «Em recorda una serp que vaig conèixer una vegada. Una companyia graciosa, fins que una muntanya li va caure al damunt».

El mosso de camarot no va respondre. Era un noi lletgíssim, tot i que cal dir que molt més atractiu que cert nan amb només mig nas i una cicatriu que li anava de l'ull fins a la barbeta. «És que t'he ofès?», li va preguntar en Tyrion mentre el noi fregava. «És que t'han ordenat que no parlis amb mi? O és que algun nan va estafar la teva mare?». Tampoc així no va obtenir resposta. «Cap a on anem? Digue'm això com a mínim». En Jaime havia dit alguna cosa de les Ciutats Lliures, però mai no havia dit quina. «Anem a Braavos? Tyrosh? Myr?». En Tyrion s'hauria estimat molt més anar cap a Dorne. «La Myrcella és més gran que en Tommen. Segons la llei dornesa, el Tron de Ferro li correspon a ella. L'ajudaré a reclamar els seus drets, tal com va suggerir el príncep Oberyn».

Tanmateix, l'Obery era mort. El seu cap havia quedat fet una desferra ensangonada sota el puny d'acer de l'armadura de Ser Gregor Cle-gane. Ara que no hi havia l'Escurçó Roig punxant-lo per continuar, es plantejaria mai en Doran Martell un pla tan arriscat? «Em podria fer encadenar i tornar-me a mans de la meva estimada germaneta». El Mur seria un lloc més segur. El Vell Ós Mormont havia dit que a la Guàrdia de la Nit necessitaven homes com en Tyrion. «Tot i que en Mormont pot ser mort, i a hores d'ara, l'Slynt podria ser Lord Comandant». No era gaire probable que aquell fill de carnisser hagués oblidat qui l'havia enviat al Mur. «De debò que em vull passar la resta de la meva vida menjant xai salat i farinetes envoltat de lladres i assassins?». Tampoc no era pas que la resta de la seva vida hagués de durar gaire. En Janos Slynt ja se n'encarregaria.

El mosso de camarot va mullar el raspall i va continuar fregant valerosament. «Alguna vegada has entrat a les cases del plaer de Lys?», va interrogar-lo el nan. «És allà on van les meuques?». En Tyrion no semblava recordar la paraula valyriana per a meuca, però, en qualsevol cas, ja era tard. El noi va tornar a ficar el raspall a la galleda i va marxar.

«El vi m'ha enterbolit el cervell». Havia après a llegir valyrià culte assegut als genolls del seu mestre, malgrat que el que parlaven a les Nou Ciutats Lliures... bé, més que no pas un sol dialecte, eren nou dialectes diferents, camí de convertir-se en nou llengües. En Tyrion parlava una mica de braavosià i sabia dir quatre coses en myrienc. A Tyrosh hauria de ser capaç de renegar dels déus, dir a un home que era un trampós i demanar una cervesa, gràcies a un venedor d'espases que havia conegut a la Roca. «Almenys a Dorne parlen la llengua comuna». Com el menjar dornès i la llei dornesa, la llengua dornesa estava esquitxada per les aromes del Rhoyne, però un home la podia entendre. «Dorne, sí, Dorne per a mi». Es va enfil·lar de quatre grapes a la llitera i es va aferrar a aquell pensament com una criatura abraça un nino.

En Tyrion Lannister mai no havia pogut dormir amb facilitat. A bord d'aquell vaixell en ben poques ocasions ho havia pogut fer, tot i que de tant en tant aconseguia beure prou per perdre la consciència una estoneta. Si més no, no somiava. Ja havia somiat en escriure abans, a la seva curta vida. «De ximpleries com ara: l'amor, la justícia, l'amistat, la glòria. A més de somiar ser alt». Tot eren coses molt lluny del seu abast, ara en Tyrion ho sabia. Però no sabia on anaven les meuques.

«Vagin on vagin les meuques», havia dit el seu pare. «Les seves últimes paraules, i quines paraules». La ballesta va fer un cop sec, Lord

Tywin va seure de cop i en Tyrion Lannister es va trobar caminant com un ànec a les fosques amb en Varys al costat. Hauria d'haver baixat pel pal, dos-cents trenta anells fins on resplendien les brases carbasses a l'interior de la boca d'un drac de ferro. No recordava res de tot allò. Només el soroll que havia fet la ballesta i la ferum dels budells del seu pare quan es van relaxar. «Fins i tot quan va morir, va trobar la manera de cagar-se en mi».

En Varys l'havia escortat pels túnels, però no van parlar fins que van sortir al costat d'Aigüesnegres, on en Tyrion havia aconseguit una famosa victòria i perdut el nas. Va ser llavors quan el nan es va tombar cap a l'eunuc i li va dir: «He mort el meu pare», amb el mateix to de veu que un home podria fer servir per dir: «M'he donat un cop al peu».

El mestre dels rumors portava la roba d'un germà mendicant, una túnica rosegada per les arnes de fil bast marró amb un hàbit que li enfosquia les galtes llises i suaus i el cap rodó i calb. «No hauries d'haver pujat per aquella escala», li havia retret.

«Vagin on vagin les meuques». En Tyrion havia advertit al seu pare que no digués aquella paraula. «Si no hagués aflluixat, no s'hauria adonat que les meves amenaces eren buides. M'hauria agafat la ballesta de les mans, de la mateixa manera que una vegada em va prendre la Tysha dels braços. S'estava aixecant quan el vaig matar».

—També vaig matar la Shae —va confessar a en Varys.

—Ja sabies el que era.

—Sí. Però mai no vaig saber què era ell.

—I ara sí que ho saps —va riure dissimuladament en Varys.

«També hauria d'haver mort l'eunuc». Quina importància tindria una mica més de sang en les seves mans? No sabia dir què havia contingut la seva daga. No havia estat gratitud. En Varys l'havia salvat de l'espasa d'un botxí, però només perquè en Jaime l'havia obligat a fer-ho. En «Jaime... no, millor no pensar en en Jaime».

Va trobar una bóta de vi per encetar i en va xumar el contingut com si fos el pit d'una dona. El líquid vermell i àcid li degotava per la barbeta xopant-li la túnica bruta, la mateixa que havia portat quan estava a la cel·la. La coberta es movia sota els seus peus i quan va intentar posar-se dret es va inclinar de costat i es va donar un cop molt fort amb una mampara. «Una tempesta», es va adonar, «això si no és que vaig més torrat que mai». Li va venir una vomitada de vi i va quedar-s'hi ajagut al damunt una estona mentre es preguntava si el vaixell s'enfonsaria. «És aquesta la vostra venjança, pare? És que el Pare del cel us

ha nomenat la seva Mà?» «Aquest és el preu que paga aquell qui mata els seus parents», va dir mentre a fora se sentien els udols del vent. No semblava que fos just que el mosso de camarots s'ofegués, o el capità, ni cap dels altres, per una cosa que havia fet ell, però quan havien estat justos els déus? I més o menys en aquell moment, la foscor el va engolir.

Quan es va tornar a moure, tenia la sensació que el cap li esclataria i li semblava com si el vaixell estigués giravoltant en cercles vertiginosos, tot i que el capità insistia que havien arribat a port. En Tyrion li va demanar que callés i va espeternegar sense esma quan un immens mariner calb el va agafar pel braç i el va carregar caragolant-se fins a la bodega on l'esperava un barril de vi buit. Era un barril petit i rabassut, fins i tot resultava una mica just per a un nan. En Tyrion es va pixar al damunt amb molts esforços; va ser l'únic que va aconseguir. El van entaforar de cara al barril amb els genolls doblegats al costat de les orelles. La punta del nas li feia una picor terrible, però tenia els braços tan estretament subjectats que no podia aixecar una mà per gratar-se'l. «El palanquí ideal per a algú de la meua estatura», va pensar mentre clavaven la tapa del barril a cops de martell. Sentia veus cridant mentre aixecaven la petita bóta. Amb cada nou sotrac es donava un cop de cap amb el fons del barril. El món feia voltes i més voltes mentre la bóta rodolava cap avall. Aleshores es va aturar amb un xoc sec que li va fer venir ganes de xisclar. Un altre barril va xocar amb el seu i en Tyrion es va mossegar la llengua.

Era la passejada més llarga que mai no havia fet, tot i que no devia haver durat més de mitja hora. El van aixecar i abaixar, el van fer rodolar i amuntegar, el van posar cap per avall i del dret, i novament el van fer rodolar. A través de les llates de fusta sentia com els homes cridaven, i va sentir un cavall que esbufegava allà a la vora. Les cames entumides se li van començar a enrampar i aviat li feien tant de mal que es va oblidar del bronzit del seu cap.

Va acabar de la mateixa manera que havia començat, rodolant una mica més, cosa que el va deixar encara més marejat. A fora, veus desconegudes parlaven en una llengua que desconeixia. Algú va començar a clavar cops a la tapa del barril i, de sobte, es va obrir. Un feix de llum i aire fresc el va inundar. En Tyrion va inspirar amb ànsia i va intentar posar-se dret, però l'únic que va aconseguir va ser tombar el barril i caure sobre una superfície de terra endurida.

Per damunt d'ell s'erigia, amenaçador, un home gras i grotesc, amb la barba rossa, en forma de forquilla, que portava un mall de fusta

en una mà i un cisell de ferro a l'altra. La bata d'anar per casa que portava era prou grossa com per encabir-hi un camp de justes, però el cinturó que portava lligat sense tibar s'havia deixat anar i ara deixava al descobert una immensa panxa blanca i un parell de pits prominents que dansaven com sacs de greix coberts d'un pèl ros gruixut. En Tyrion va pensar en un manatí mort que en una ocasió havia emergit a les cavernes de sota de Roca Casterly.

L'home gras va abaixar la mirada i va somriure.

—Un nan borratxo —va observar en la llengua comuna de Westeros.

—Un manatí podrit. —En Tyrion tenia la boca plena de sang. La va escopir als peus de l'home gras. Eren en un celler llarg i mal il·luminat amb els sostres de volta de canó, les parets de pedra estaven esquitxades de salnitre. Estaven envoltats de barrils de vi i cervesa, beguda més que suficient per poder tenir un nan assedegat controlat durant tota una nit. «O tota una vida».

—Ets insolent. És una qualitat que m'agrada en un nan. —Quan aquell home gras reia, les seves carns es bellugaven amb tanta força que en Tyrion tenia por que pogués caure i esclafar-lo.— Estàs afamat, petit amic? Cansat?

—Tinc set. —En Tyrion va intentar posar-se dret.— I vaig brut.

L'home gras va ensumar una mica.

—Primer un bany, fem-ho així. Després menjar i un llit còmode, d'acord? Els meus servents se n'ocuparan. —L'amfitrió va deixar el mall i el cisell a un costat.— Casa meva és casa teva. Qualsevol amic d'un amic meu a l'altra banda del mar és amic de l'Illyrio Mopatis.

«I qualsevol amic d'en Varis l'Aranya és algú en qui confiaré en la mateixa mesura que tingui forces per tombar-lo».

Tanmateix, l'home gras va fer honor a la promesa del bany. Tal com en Tyrion es va submergir en l'aigua calenta i va tancar els ulls, gairebé es va quedar adormit. Es va despertar nu sobre un llit de pomes d'oca tan tou que se sentia com si estigués dins un núvol. Es notava la llengua com un raspall i tenia la gola seca, però tenia el penis més dret que una barra de ferro. Va baixar rodant del llit, va buscar un orinal i es va disposar a omplir-lo, amb un sospir de plaer.

L'habitació estava mig a les fosques, però es veien uns feixos de sol grocs que treien el cap entre les llates dels porticons. En Tyrion es va espolsar les últimes gotetes i va caminar com un ànec per damunt d'unes catifes myrienques amb dibuixos suaus com la gespa nova de

primavera. Amb un gest maldestre es va enfil·lar al festejador i va obrir els porticons per veure on l'havien enviat en Varys i els déus.

Sota la finestra hi havia sis cirerers que feien guàrdia al voltant d'un estany de marbre, amb les branques esveltes nues i marrons. Enmig de l'aigua hi havia un noi despullat en posició de batre's en duel amb l'arma d'un farfant. Era àgil i bell, no devia tenir més de setze anys, i duia una cabellera rossa i llisa fins a les espatlles. Semblava tant de veritat que el nan va trigar una bona estona a adonar-se que estava fet de marbre pintat, tot i que l'espasa brillava com si fos d'acer.

A l'altra banda de l'estany s'alçava un mur de totxos de dotze peus d'altura amb tot de punxes de ferro a la part més alta. A l'exterior hi havia la ciutat. Un mar de teulades enrajolades que s'amuntegaven al voltant de la badia. Va veure torres quadrades de totxo, un gran temple vermell, una mansió llunyana sobre un turó. En la distància, més lluny, la llum del sol es reflectia sobre les aigües profundes. Barques de pesca es movien per la badia amb les veles tibades pel vent i va poder veure els pals dels vaixells més alts enlairant-se tot al llarg de la riba. «Sens dubte que algun n'hi haurà que vagi cap a Dorne, o cap a Guardiaorient del Mar». Ara bé, no tenia amb què pagar-se el passatge, ni tampoc no estava fet per remar. «Suposo que em podria enrolar com a mosso de camarots i guanyar-me el passatge a costa de permetre que la tripulació em sodomitzés per totes bandes en aquest mar Estret».

Es preguntava on devia estar. «Fins i tot l'aire fa una altra olor». Espècies estranyes perfumaven el vent fred de la tardor i podia sentir els crits esmorteïts que pujaven per damunt dels murs procedents dels carrers de més enllà. Sonava alguna cosa semblant al valyrià, però no en va poder reconèixer més que una de cada cinc paraules. «No és bravosià», va concloure, «ni tyroshià». Les branques nues dels arbres i la fredor de l'aire eren un argument contra Lys, Myr i Volantis.

En sentir que la porta s'obria darrere seu, en Tyrion es va tombar i es va trobar amb el seu amfitrió.

—Som a Pentos, oi?

—Exacte. On si no?

«Pentos». Bé, no eren a Port Reial, si més no això sí que era un fet a favor.

—On van les meuques? —es va sentir que preguntava.

—Aquí les meuques són als bordells, com a Westeros. No en necessitaràs, però, amic meu. Tria entre les meves serventes. Cap d'elles no gosarà rebutjar-te.

—Esclaves? —va preguntar el nan amb mordacitat.

L'home gras es va acariciar una de les puntes de la barba rossa i oliosa, un gest que en Tyrion va trobar extremament obscè.

—L'esclavitud està prohibida a Pentos, d'acord amb els termes del tractat que els braavosians ens van imposar ara farà un segle. Però, tanmateix, no et rebutjaran. —L'Illyrio va fer una mitja reverència feixuga. — Però ara el meu petit amic m'haurà d'excusar. Tinc l'honor de ser un magíster d'aquesta gran ciutat i el príncep ens ha convocat a una sessió. —Va fer un somriure que va deixar al descobert una boca plena de dents tortes i grogues. — Explora la mansió i els jardins tant com vulguis, però sota cap mena de concepte no vagis més enllà dels murs. Serà millor que cap home no sàpiga que has estat aquí.

—On? És que he anat a alguna banda?

—Aquest vespre tindrem temps de sobres per parlar d'aquest assumpte. El meu petit amic i jo menjarem i beurem i farem grans plans, d'acord?

—Sí, amic gras —va respondre en Tyrion. «Em pensa fer servir per al seu benefici». Tot plegat sempre es reduïa al benefici quan un tractava amb els prínceps mercants de les Ciutats Lliures. «Soldats d'espècies i senyors de formatge», en deia el seu pare amb menyspreu. Si mai arribava un dia en què l'Illyrio Mopatis veia que podia treure més profit d'un nan mort que d'un de viu, en Tyrion es trobaria entaforat dins un altre barril de vi en arribar el vespre. «Seria bo que hagués marxat abans no arribés aquest dia». Que arribaria, no en tenia cap dubte; no era gens probable que la Cersei s'oblidés d'ell, i fins i tot en Jaime es podria enfadar si es trobava un dard a la panxa del pare.

Un vent suau dibuixava ones sobre l'aigua de l'estany del pati, tot al voltant de l'espadatxí despullat. Li va fer pensar en com la Tysha s'acariciaria els cabells durant la falsa primavera del seu matrimoni, abans no ajudés els guardes del seu pare a violar-la. Havia pensat en aquells guardes durant tota la fugida, intentant recordar quants n'hi havia hagut. Un podria pensar que ho recordaria, però no. Una dotzena? Una vintena? Un centenar? No ho sabia dir. Tots eren homes joves, alts i forts... encara que tots els homes són alts per a un nan de tretze anys. «La Tysha sabia quants n'hi havia». Cadascun d'ella li havia donat un cérvol de plata, de manera que només havia de comptar les monedes. «Una moneda de plata per a cadascú i una d'or per a mi». El seu pare havia insistit que també pagués ell. «Un Lanister sempre paga els seus deutes».

«Vagin on vagin les meuques», va sentir com deia Lord Tywin una vegada més, i un cop més la corda de la ballesta va fer un cop sec.

El magíster l'havia convidat a explorar la mansió. Va trobar roba neta en un bagul de cedre amb incrustacions de lapislàtzuli i nacre. La roba havia estat confeccionada per a un nen petit, es va adonar mentre intentava posar-se-la. El teixit era prou ric, encara que una mica florit; ara bé, el tall era massa llarg a les cames i massa curt als braços, amb un coll que li hauria fet tornar la cara tan negra com la d'en Joffrey si se l'hagués intentat cordar. També hi havia mossegades d'arna. «Almenys, no fa pudor de vòmits».

En Tyrion va iniciar l'exploració a la cuina, on dues dones grasses i un cambrer se'l van quedar mirant amb recel mentre se servia formatge, pa i figues. «Us desitjo un bon dia, belles dames», va saludar amb una reverència. «Vostès saben a on van les meuques?». En veure que no responien, va repetir la pregunta en valyrià culte, encara que en comptes de *meuca* va haver de fer servir *cortesana*. Aquest cop, la cuinera més grassa i jove va respondre arronsant les espatlles.

Es preguntava com reaccionarien si les agafava de la mà i les arrossegava fins a la seva cambra. «Cap d'elles no gosarà rebutjar-te», havia assegurat l'Illyrio, però d'alguna manera en Tyrion intuïa que no es referia a aquelles dues. La més jove era prou gran per ser la seva mare, i la més gran feia tota la cara de ser la mare de la primera. Totes dues eren gairebé tan grasses com l'Illyrio, amb els pits més grossos que el cap. «Em podria ofegar enmig de tanta carn». Hi havia formes pitjors de morir. La forma com havia mort el seu vell pare, per exemple. «L'hauria d'haver fet cagar una mica d'or, abans d'expirar». Lord Tywin podria haver estat una mica mesquí pel que feia a les seves demostracions d'estima i afecte, però sempre havia estat molt generós pel que feia als diners. «L'única cosa més lamentable que un nan sense nas és un nan sense nas que no té or».

En Tyrion va deixar les dones grasses amb els pans i les teteres, i va marxar a buscar el celler on l'Illyrio l'havia decantat la nit abans. No li va costar gaire de trobar. Allà hi havia prou vi per tenir-lo ebri durant cent anys; negres dolços del Domini i negres àcids de Dorne, ambres pàl·lids de Pentos, el nèctar verd de Myr, una seixantena de barrils de l'or del Verger, fins i tot vins del llegendari est, des de Qarth i Yi Ti fins a Asshai de l'Ombra. Al final, en Tyrion va triar un barril de vi fort marcat com a reserva particular de Lord Runcetford Redwyne, l'avi de l'actual senyor del Verger. Tenia un gust esllanguit i embriagador a la

llengua, el color porpra tan fosc que semblava gairebé negre sota l'escassa il·luminació del celler. En Tyrion se'n va servir una copa i una gerra per si les mosques, i se les va emportar als jardins de dalt per beure a l'ombra dels cirerers que hi havia vist.

Va resultar que havia triat la porta que no era i que mai no va poder arribar a l'estany que havia descobert des de la finestra, però tant se valia. Els jardins que hi havia al darrere de la mansió eren també molt agradables, i molt més grans. Hi va estar voltant una bona estona mentre bevia. Els murs haurien fet caure de vergonya qualsevol castell com cal, i les punxes ornamentals de ferro que tenien al capdamunt semblaven estranyament nues sense caps que les guarnissin. En Tyrion es preguntava quina fila deuria fer el cap de la seva germana penjat allà dalt, amb la cabellera daurada i bruta de quitrà i tot de mosques entrant i sortint per la seva boca. «Sí, i en Jaime ha d'ocupar la punxa del seu costat», va decidir. «Ningú no s'ha d'interposar mai entre el meu germà i la meva germana».

Amb una corda i un ruixó podria saltar el mur. Tenia els braços forts i no pesava gaire. Hauria de ser capaç d'enfil·lar-s'hi, sempre que no acabés empalant-se ell tot sol en una punxa. «Demà buscaré una corda», va decidir.

Mentre passejava va veure tres portes: l'entrada principal amb la caseta corresponent, una porta secundària al costat de la gossera, i una porta de jardí amagada darrere un garbuix d'heura descolorida. La darrera estava tancada amb cadenes, les altres dues tenien vigilància. Els guardes eren rabassuts, tenien la cara suau com el cul d'un nadó i tots els homes portaven un casc de bronze amb una punxa al damunt. En Tyrion reconeixia un eunuc quan el veia. Reconeixia aquella espècie per la seva reputació. No tenien por de res i no sentien dolor, deien, i eren lleials als seus amos fins a la mort. «En podria fer un bon ús si en tingués uns quants centenars de propis», va rumiar. «És una llàstima que no se m'hagués acudit abans de convertir-me en un pidolaire».

Va passar pel costat d'una galeria amb columnes i per sota d'un arc punxegut, i es va trobar en un pati enrajolat on una dona rentava roba en un pou. Semblava que tenia la seva mateixa edat, amb la cabellera pèl-roja deslluïda i la cara rodona plena de pigues.

—T'agradaria una mica de vi? —va preguntar a la noia.

Ella se'l va quedar mirant sense saber què fer.

—No tinc copa per a tu, o sigui que l'haurem de compartir.

La bugadera es va tornar a posar a escórrer túniques molles i a estendre-les a assecar. En Tyrion es va instal·lar sobre un banc de pedra amb la gerra.

—Digue'm una cosa: fins a quin punt me'n puc refiar del magíster Illyrio?

En sentir aquell nom, la noia va aixecar els ulls.

—Fins aquí? —Sufocant una rialleta, va creuar les cames atrofiades i va fer un glop—. No en tinc cap ganes de fer el que sigui que vulgui que faci aquest formatger, però, tanmateix, com m'hi puc negar? Les portes estan vigilades. Potser tu em podries ajudar a esmunyir-me d'aquí sota les teves faldilles? Te n'estaria molt agraït; fixat que fins i tot em casaria amb tu. Ja en tinc dues d'esposes, per què no tres? Oh, però on viuríem? —Li va oferir un somriure tan amable com el podia lluir un home que només tenia mig nas—. Tinc una neboda a Llança del Sol, t'ho havia dit? Hi podria fer molt de mal a Dorne amb la Myrcella. Podria enviar el meu nebot i la meva neboda a la guerra, no seria divertit?

La bugadera va posar agulles a una de les túniques de l'Illyrio, prou grossa per doblegar-la com si fos una vela.

—M'hauria d'avergonyir per tenir aquests pensaments tan malvats, tens tota la raó. Millor si en lloc d'això, marxés cap al Mur. Diuen que tots els teus crims són oblidats quan t'incorpores a la Guàrdia de la Nit. Tot i que temo que no em permetrien que et tinguéss amb mi, rateta. Ni una sola dona a la Guàrdia, cap esposa pigada i amorosa que t'escalfi el llit a les nits, només vent fred, bacallà salat i cervesa escassa. Us sembla que semblaria més alt vestit de negre, senyora? —Es va tornar a omplir la copa—. Què hi dius? Nord o sud? He de pagar pels meus vells pecats o en cometo de nous?

La bugadera el va mirar per última vegada, va recollir el cove de la roba i va marxar. «Pel que sembla no sóc capaç de conservar una esposa gaire temps», va reflexionar en Tyrion. No sabia com, la gerra s'havia buidat. «Potser hauria de tornar a baixar al celler». El vi fort li feia rodar el cap, però, i l'escala que portava al celler era molt dreta. «On van les meues?», va preguntar a la bugada que onejava al fil d'estendre. Potser l'hi hauria d'haver demanat a la bugadera. «No és que vulgui dir que vós si-gueu una meuca, estimada, però potser vós sabríeu on van». O, millor encara, l'hi hauria d'haver preguntat al seu pare. «Vagin on vagin les meues», deia Lord Tywin. «Ella m'estimava. Era la filla d'un granger, m'estimava i es va casar amb mi, va dipositar en mi la seva confiança».

La gerra buida li va relliscar de la mà i va rodolar pel terra del pati. En Tyrion es va aixecar del banc per anar a agafar-la. En fer-ho, es va

fixar en uns bolets que creixien entremig dels fragments d'una rajola trencada. Eren d'un blanc pàl·lid, amb taques petites, i tenien els marges de sota pintats d'un vermell intens com la sang. El nan en va arrencar un i el va ensumar. «Deliciós», va pensar, «i mortífer».

N'hi havia set d'aquells bolets. Potser els Set estaven intentant dir-li alguna cosa. Els va arrencar tots, va estirar un guant del fil d'estendre i els va embolicar amb molta cura, després va ficar-se el farcellet a la butxaca. Tot aquell esforç el va marejar, de manera que en acabat va tornar de quatre grapes fins al banc, s'hi va arraulir i va tancar el sulls. Quan es va tornar a despertar, tornava a estar a la seva cambra, enfonsat enmig d'aquell llit mentre una noia rossa li tocava una espatlla.

—Senyor —va dir—, us espera el bany. El magíster Illyrio us rebrà a taula d'aquí a una hora.

En Tyrion es va asseure repenjan l'esquena contra el coixins.

—Estic somiant, o parles la llengua comuna?

—Sí, senyor. Em van comprar per complaure el rei. —Tenia els ulls blaus i era rossa, jove i esvelta.

—Estic segur que ho vas fer. Necessito una copa de vi.

N'hi va servir una.

—El magíster Illyrio m'ha dit que us havia de fregar l'esquena i escalfar-vos el llit. Em dic...

—... no ho vull saber. Tu ho saps, a on van les meuques?

Ella es va posar vermella.

—Les meuques es venen a canvi de monedes.

—O joies, o camises de dormir, o castells. Però, a on van?

La noia no aconseguia entendre la pregunta.

—Es tracta d'una endevinalla, senyor? No sóc gaire espavilada amb les endevinalles. Me'n direu la resposta?

«No», va pensar ell. «Personalment odio les endevinalles».

—No et diré res. Tu fes-me el mateix favor.

«L'única part de tu que m'interessa és la que es troba entre les teves cames», va estar a punt de dir. Tenia les paraules a la punta de la llengua, però per alguna raó no les va arribar a pronunciar. «No és la Shae», es va dir el nan a si mateix, «només una pobra ximpleta que es pensa que jugo a endevinalles». Ni tan sols el seu cony li interessava gaire. «Dec estar malalt, o mort».

—Has dit alguna cosa d'un bany? No podem fer esperar el gran formatger.

Mentre es banyava, la noia li va rentar els peus, li va fregar l'esquena i li va raspallar els cabells. En acabat, li va fregar les cames amb olis

d'olors dolces per apaivagar-li el dolor, i un cop més el va vestir amb roba de nen, uns calçons que feien olor de flors de color bordeus, un gipó de vellut blau guarnit amb roba d'or.

—Voldreu disposar de mi, senyor, quan hagueu menjat? —li va preguntar mentre li cordava les botes.

—No. Ja en tinc prou de dones. —«Meuques».

La noia es va prendre aquell desengany massa bé, per al seu gust.

—Si el senyor s'estima més un noi, puc fer que n'hi hagi un esperant-lo al llit.

«El senyor preferiria la seva esposa. El senyor s'estimaria més una noia que es diu Tysha».

—Però només si sap a on van les meuques.

La noia va serrar els llavis. «Em menysprea», es va adonar, «encara que no més del que em menyspreo jo mateix». En Tyrion Lannister no tenia cap dubte que s'havia follat més d'una dona que havia odiat el mer fet de veure'l, però, almenys, les altres havien tingut la gràcia de fingir afecte. «Una mica d'odi sincer em podria revifar una mica, com un vi àcid després de massa dolçor».

—Em sembla que he canviat de parer —li va confessar—. Espera'm al llit. Despullada, si no et fa res, estaré massa borratxo per haver-me d'entendre amb la teva roba. Tanques la boca i obres les cuixes, i d'aquesta manera ens entendrem fantàsticament. —Li va fer una mirada lasciva, amb l'esperança de topar amb un regust de por, però tot el que ella li va expressar va ser repulsió. «Ningú no té por d'un nan». Ni tan sols Lord Tywin no n'havia tingut por, malgrat que en Tyrion havia sostingut una ballesta entre les mans.— Gemegues quan et carden? —va demanar a l'escalfallits.

—Si és el que vol el senyor.

—El senyor podria voler estrangular-te. Això és el que vaig fer amb la meva darrera meuca. Creus que el teu senyor s'hi oposaria? Segur que no. En té un centenar més com tu, però ningú més com jo. —Aquest cop, quan li va somriure ensenyant-li les dents, va rebre la por que volia.

L'Illyrio s'estava repenjat en un divan encoixinat, engolint els pebrots picants i les cebetes que hi havia en un bol de fusta. Tenia el front esquitxat de gotes de suor, els ulls de porc brillaven per damunt de les seves galtes grasses. Les joies dringaven quan movia les mans, ònix i òpal, ull de tigre i turmalina, robins, ametistes, safirs, maragdes, atzabeja i jade, un diamant negre, i una gran perla. «Podria viure durant anys només amb el que valen els seus anells», va murmurar en Tyrion. «Tot i que em caldria un ganivet per poder-me'ls fer meus».

—Vine a seure, petit amic. —L'Illyrio li va fer un gest perquè s'hi acostés.

El nan es va enfilar a dalt d'una cadira. Era massa gran per a ell, un tron encoixinat pretenia acomodar les imponents natges del magís-ter, juntament amb unes potes fornides i rabassudes per suportar-ne el pes. En Tyrion Lannister havia viscut tota la seva vida en un món que era massa gran per a ell; ara bé, a la mansió de l'Illyrio Mopatis la sensació de desproporció adquiria unes proporcions grotesques. «Sóc un ratolí al cau d'un mamut», va murmurar, «encara que, almenys, el mamut té un celler ben proveït». Aquell pensament li va fer venir set. Va demanar vi.

—Has gaudit de la noia que t'he enviat? —va preguntar l'Illyrio.

—Si hagués volgut una noia, l'hauria demanat.

—Si no t'ha pogut complaure...

—Ha fet tot el que se li ha demanat.

—Això és el que s'espera d'ella. La van educar a Lys, on de l'amor en fan un art. El rei va gaudir molt amb ella.

—Jo mato reis, no ho havíeu sentit? —En Tyrion va fer un somriure malèvol per damunt del marge de la copa—. No vull escorrialles reials.

—Com vulguis. Mengem doncs. —L'Illyrio va picar de mans i tot de servents van aparèixer de seguida.

Van començar per un caldo de cranc i rap, i també una sopa de llima i ou fresca. Després van arribar guatlls amb mel, un llom de xai, fetge d'oca marinat en vi, xirivies en mantega i garrinet. Veure tot aquell bé de déu va fer venir un mareig a en Tyrion, però es va obligar a tastar una cullerada de sopa per educació, i un cop la va haver tastat va estar perdut. Les cuineres podrien ser velles i grasses, però sabien fer la seva feina. Mai no havia menjat tan bé, ni tan sols a la cort.

Mentre escurava els ossos de la guatlla, es va interessar per la convocatòria del matí de l'Illyrio. L'home gras va arronsar les espatlles.

—A l'est hi ha problemes. Astapor ha caigut, igual que Meereen. Les ciutats esclaves de Ghiscar que ja eren velles quan el món era jove.

El garrinet estava tallat. L'Illyrio va allargar una mà per agafar-ne un tros, el va sucar en una salsa de prunes i se'l va menjar amb els dits.

—La badia dels Esclaus és molt lluny de Pentos. —En Tyrion va clavar la punxa del ganivet en un fetge d'oca. «No hi ha home més maleït que aquell que assassina la seva espècie», va murmurar, «però podria aprendre que aquest infern m'agradés».

—Això és cert —va concedir l'Illyrio—, però el món és una immensa xarxa i un home pot no gosar tocar un sol fil per por que tots els altres tremolin. Més vi? —L'Illyrio es va posar un pebrot als llavis.— No, una cosa millor. —Va picar de mans.

En sentir el cop, un servent va aparèixer amb una safata tapada. La va deixar davant d'en Tyrion i l'Illyrio es va inclinar per damunt de la taula per aixecar la tapa.

—Bolets —va anunciar el magíster alhora que l'aroma s'enlaira—va—. Besats amb all i banyats en mantega. Em diuen que tenen un gust exquisit. Preneu-ne un, amic meu. Preneu-ne dos.

En Tyrion ja tenia un bolet negre i rabassut a mig camí de la boca, però alguna cosa en la veu de l'Illyrio el va fer aturar de sobte.

—Després de vós, senyor. —Va empènyer el plat en direcció al seu amfitrió.

—No, no. —El magíster Illyrio va empènyer enrere els bolets. Per una mil·lèsima de segon va semblar com si un nen entremaliat estigués traient el cap des de l'interior de les carns abotifarrades del formatger.— Després de vós. Insisteixo. La cuinera els ha preparat especialment per a vós.

—De debò? —Va recordar la cuinera, la farina a les seves mans, els pits inflats travessats per venes d'un blau fosc.— Ha estat molt amable, però... no. —En Tyrion va tornar a deixar el bolet sobre la bassa de mantega de la qual havia sortit.

—En els Set Regnes es considera una ofensa molt greu a l'hospitalitat enverinar el sopar d'un convidat.

—Aquí també. —L'Illyrio Mopatis va allargar una mà per agafar la copa de vi.— Ara bé, quan un convidat expressa sense embuts el desig de posar fi a la seva vida, per què el seu amfitrió l'hauria d'obligar a no fer-ho? —Va prendre un glop.— El magíster Ordello va morir enverinat per un bolet encara no fa mig any. El dolor no és tant, pel que m'han dit. Unes petites rampes als budells, un dolor sobtat darrere els ulls, i s'ha acabat. Millor un bolet que el tall d'una espasa al coll, no us sembla? Per què morir amb el regust de la sang a la boca, quan es pot fer amb el de la mantega i l'all?

El nan va analitzar el plat que tenia davant seu. L'olor de l'all i la mantega li estava fent la boca aigua. Una part d'ell volia aquells bolets, fins i tot encara que sabia què eren. No era prou valent per clavar-se una fulla d'acer a la panxa, però mossegar un bolet no podia ser tan dur. Això l'espantava més del que podia dir.

—Em confoneu —es va sentir que deia.

—De debò? Estic meravellat. En cas que us estimeu molt més ofegar-vos en vi, digueu la paraula i serà obeïda amb celeritat. Abocar una copa rere l'altra és una pèrdua de temps i de vi.

—Em confoneu —va tornar a dir en Tyrion, més alt. Els bolets en mantega brillaven sota la il·luminació del llums, foscos i incitadors.— No tinc cap desig de morir, us ho prometo. Jo... —La seva veu es va esvaïr en la incertesa. «Què vull jo? Una vida per viure? Feina per fer? Fills per educar, terres per governar, una dona per estimar?».

—No vols res —va concloure el magíster Illyrio—, però això ho podem canviar. —Va arreplegar un bolet de la mantega i el va mastegar amb energia.— Deliciós.

—Els bolets no estan enverinats —va etzibar en Tyrion, empipat.

—No. Per què us hauria de voler cap mal? —El magíster Illyrio se'n va menjar un altre.— Ens hem de demostrar una mica de confiança, vós i jo. Veniu, mengeu. —Va tornar a picar de mans.— Tenim feina per fer. El meu petit amic ha d'estar ben fort.

Els servents van portar una garsa farcida de figues, llonzes de vedella esblanqueïdes amb llet d'ametlles, arengades en crema, cebes confitades, formatges d'olors fètides, plats de caragols i menuts, i un cigne negre amb el plomatge. El Tyrion va rebutjar el cigne, perquè li feia recordar un sopar amb la seva germana. Tot i que sí que es va servir una mica de garsa i arengada i unes quantes cebetes confitades. Els servents li omplien de nou la copa cada vegada que la buidava.

—Beveu una gran quantitat de vi per ser un home tan petit.

—Assassinar els de la pròpia espècie és una feina molt dura. Fa venir set.

Els ulls de l'home gras van brillar com les gemmes que duïa als dits.

—A Westeros n'hi ha que dirien que matar Lord Lannister no va ser res més que un bon començament.

—Doncs seria millor que no ho diguessin en presència de la meva germana, o si no es trobaran que els fan tallar la llengua. —El nan va partir una llesca de pa per la meitat.— I vós fora millor que anés-siu amb compte amb el que dieu de la meva família, magíster. Assassí dels meus o no, encara sóc un lleó.

Aquella observació va semblar fer molta gràcia al senyor del formatge. Es va picar una cuixa carnosa.

—Vosaltres els Westeros sou tots iguals —va dir—. Brodeu alguna mena de bèstia sobre un tros de seda, i de sobte sou tots lleons o dra-

gons o àlignes. Jo us puc portar davant d'un lleó de veritat, petit amic. El príncep n'està molt de la seva col·lecció d'animals salvatges. Us agradaria compartir-hi gàbia?

En Tyrion havia d'admetre que els senyors dels Set Regnes en feien un gra massa dels seus blasons.

—Molt bé —va concedir—, un Lannister no és un lleó. Tanmateix, encara sóc fill del meu pare, i jo sóc qui ha de matar en Jaime i la Cersei.

—Que n'és d'estrany que feu esment de la vostra bella germana —va observar l'Illyrio entre els caragols—. La reina ha ofert una senyoria a l'home que li porti el vostre cap, amb independència de la humilitat del seu naixement.

No era pas més del que havia previst en Tyrion.

—Si la vostra intenció és agafar-li la paraula, feu que també separi les cames per vós. La millor part de mi, per la millor part d'ella, és un pacte just.

—Abans preferiria el meu pes en or. —El formatger va riure amb tanta força que en Tyrion va tenir por que no estigués a punt de partir-se.— Tot l'or de Roca Casterly, per què no?

—L'or us el deixo per a vós —va respondre el nan, alleujat de no estar a punt de morir ofegat per una onada d'angules i menuts mig digerits—, però la Roca és meva.

—Perfecte. —El magíster es va tapar la boca i va proferir un espantós eructe.— Creieu que el rei Stannis us la donarà? Tinc entès que és un gran defensor de la llei. El vostre germà porta la capa blanca, de manera que sou hereu a tots els efectes de les lleis Westeros.

—L'Stannis podria molt bé concedir-me Roca Casterly —va replicar en Tyrion—, si nó fos per aquesta minúcia del regicidi i l'assassinat dels de la meva sang. Per aquestes dues coses em retallaria un cap d'altura, i ja sóc prou baix tal com estic. Però, què us fa pensar que jo podria tenir intencions de sumar-me a Lord Stannis?

—Per què, si no, hauríeu d'anar fins al Mur?

—L'Stannis és al Mur? —En Tyrion es va fregar el nas.— Què hi fa l'Stannis al Mur, pels set inferns sagnants?

—Tremolar, diria jo. A Dorne hi fa molta més bonança. Potser hauria d'haver pres rumb cap allà.

En Tyrion començava a sospitar que una determinada bugadera pigada entenia més de la llengua comuna del que feia veure.

—La meva neboda Myrcella és a Dorne, per cert. I tinc mig pensat de convertir-la en reina.

L'Illyrio va somriure mentre els seus servents els servien cireres negres acompanyades de crema dolça amb uns grans cullers.

—Què us ha fet aquesta pobra criatura perquè la vulgueu veure morta?

—Ni tan sols d'un assassí que mata els seus propis parents no s'espera que els assassini tots —va observar en Tyrion, ferit—. He dit fer-la reina. No matar-la.

El formatger va agafar les cireres.

—A Volantis fan servir una moneda amb una corona en una cara i una calavera a l'altra. No obstant això, és la mateixa moneda. Fer-la reina és matar-la. Dorne podria alçar-se per Myrcella, però n'hi ha prou amb Dorne sola. Si sou tan intel·ligent com assegura el vostre amic, això ja ho sabeu.

En Tyrion va mirar l'home gras amb un interès renovat. «Té raó en tots dos aspectes. Fer-la reina és matar-la. Això ja ho sabia».

—Moviments inútils són tot el que em queda. Aquest precisament faria plorar amargues llàgrimes a la meva germana, com a mínim.

El magíster Illyrio es va eixugar una mica de crema dolça dels llavis amb el dors de la mà.

—El camí fins a Roca Casterly no passa per Dorne, petit amic. Ni tampoc no passa per sota el Mur. Però sí que existeix aquest camí, us ho asseguro.

—Sóc un traïdor consumat, un regicida, un assassí dels de la meva sang. —Aquesta conversa sobre camins l'enutjava. «És que potser es pensa que això és un joc?»

—Allò que fa un rei, un altre ho pot desfer. A Pentos tenim un príncep, amic meu. Presideix els balls i els festins, i es passeja per la ciutat dalt d'un palanquí d'ivori i d'or. Tres heralds el precedeixen amb la balança daurada del comerç, l'espasa de ferro de la guerra i l'assot d'argent de la justícia. El primer dia de cada nou any ha de desflorar la donzella dels camps i la donzella dels mars. —L'Illyrio es va inclinar endavant amb els colzes repenjats a la taula.— Ara bé, si es perdés una collita o es perdés una guerra, li tallaríem el coll per aplacar els déus i triaríem un nou príncep entre les quaranta famílies.

—Recordeu-me que mai no esdevingui príncep de Pentos.

—És que són tan diferents els vostres Set Regnes? A Westeros no hi ha pau, ni justícia, ni fe... i, ben aviat, no hi haurà menjar tampoc. Quan els homes es moren de fam i emmalalteixen de por, busquen un salvador.

—Ja poden buscar, que si l'únic que troben és l'Stannis...

—No pas l'Stannis. Ni la Myrcella. —El seu somriure esgroguït es va eixamplar.— Un altre. Més fort que en Tommen, més dolç que l'Stannis, amb més dret que la jove Myrcella. Un salvador vingut des de l'altra banda del mar per tancar les ferides sagnants de Westeros.

—Boniques paraules. —En Tyrion no estava impressionat.— Les paraules són com el vent. Qui és aquest coi de salvador?

—Un drac. —El formatger va fixar-se en l'expressió del seu rostre en sentir aquelles paraules i va riure.— Un drac de tres caps.